

Андрій Бачинський

Неймовірні пригоди Гстапа і Варинки

Львів
Видавництво Старого Лева
2024

УДК 821.161.2

Б 32

Бачинський Андрій

Б 32 Неймовірні пригоди Остапа і Даринки [Текст] : повість / Андрій Бачинський. — Львів : Видавництво Старого Лева, 2024. — 224 с.

ISBN 978-966-448-261-2

Під дією чарів старого карпатського мольфара близнята Остап і Даринка потрапляють у минуле. Щоб повернутися назад, їм необхідно визволити опришка Івана та його кохану Марисю, доньку воєводи Золочівського замку, з полону закляття чорного чаклуна. І, щоб побороти його чари, дітям доведеться подолати довгий складний шлях через непролазні хащі карпатських лісів, темні підземелля львівських костелів та неприступні стіни замків, які охороняють древні духи й привиди. А відтак вони ще мусять подолати страшну королеву-відьму Бону, щоб урятувати свою меншу сестричку Оленку...

Та коли вони разом — їм ніщо не стане на заваді!

УДК 821.161.2

© Андрій Бачинський, текст, 2024

© Олександр Шатохін, художнє оформлення, 2024

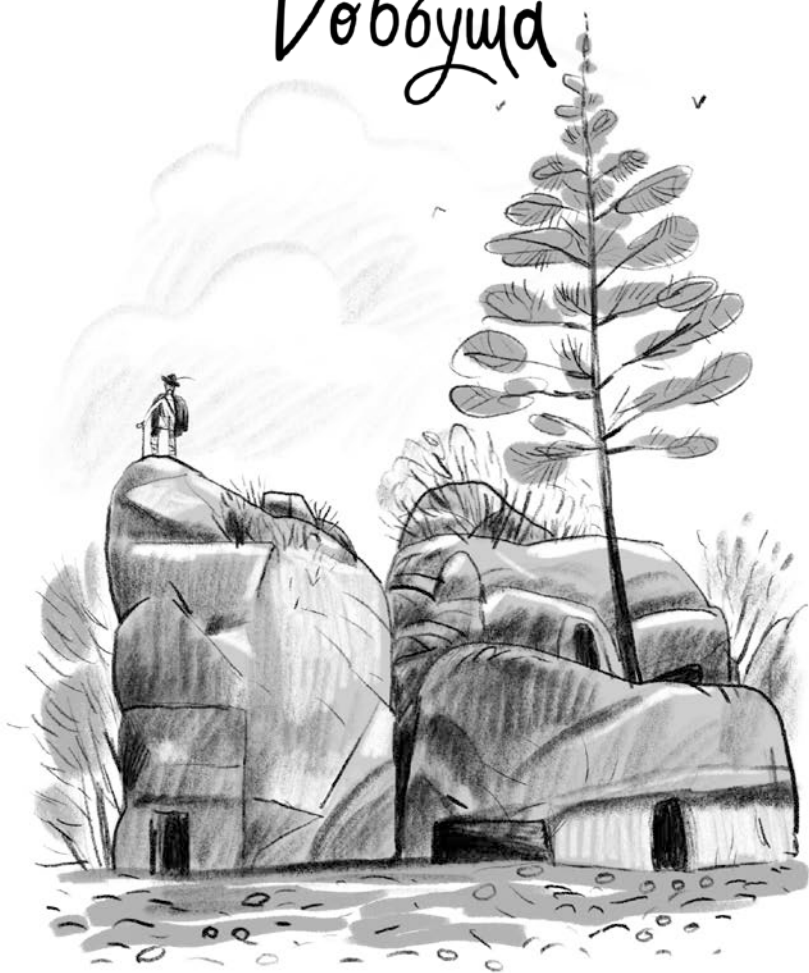
© Видавництво Старого Лева, 2024

ISBN 978-966-448-261-2

Усі права застережено

Частина перша

Таємниця печери Довбуша

Поїздка в гори

Літні канікули Остап і Даринка завжди минали в бабусиному селі у передгір'ї Карпат.

У бабусі не було ні супутникового телебачення, ні DVD, ні комп'ютера з інтернетом, ані навіть дешевої ігрової приставки. Тому Остап і Дарина з ранку до ночі гралися на подвір'ї, ганяли з сусідськими дітьми у футбол або ж будували на дереві власну піратську базу, з якої чудово видно було гори. Остап марив славою карибських піратів, зачитувався історіями про таємничі острови скарбів та з нетерпінням чекав, коли тато візьме відпустку і вони усією сім'єю поїдуть на скелі Довбуша біля Болехова. Сподівався, що в тих скелях йому пощастить знайти скарби опришків — карпатських «піратів».

Одного сонячного суботнього ранку тато нарешті приїхав і одразу оголосив загальний збір. Остап уже давно поскладав у стару дідову офіцерську планшетку все потрібне для подорожі: топографічну карту Карпат, олівець, циркуль, компас, годинник, кишеньковий ліхтарик, складаний ніж і навіть свою улюблену сопілку. Він миттю вилетів з хати, став біля машини й почав голосно підганяти сестру. Коли Остап кричав, його вічно непокірний русявий чуб дуже смішно куйовдився, і хлопець ставав подібний на задерикуватого півня. Дарина ж лише всміхалася, не звертала уваги на брата і збиралася в дорогу не кваплячись, як справжня світська панна. Здавалося, ніби вона їде не в гори, а на концерт у філармонію. Дівчина стояла перед дзеркалом і обурювалася, що кросівки, які примушує брати мама, не пасують до її гардеробу. Врешті Дарина махнула рукою і почала збирати приладдя для малювання. Вона малювала завжди й усюди. Рюкзак розпирало від альбомів, фарб,

фломастерів, олівців та інших необхідних для творчої роботи дрібничок. Захопила ще й плеєр, щоб слухати в дорозі улюблене.

Мамі ж, як завжди, випало найважче — зробити все, щоб сім'я не потерпала від холоду й голоду за дві доби в горах. Вона ходила від комори до кухні й назад, збираючи продукти, посуд і дитячий одяг. За мамою, наступаючи на п'яти, бігала Оленка, чотирирічна сестра Остапа і Дарини, й плакала — її не ризикнули брати на ночівлю в гори і залишали з бабусею.

Виїхали. Дорога з Долини до урочища Бубнище тривала менш як годину (збиралися втричі довше). Намет розклали біля великого каменя, що в профіль нагадував якогось велетенського звіра. Люду під вечір поменшало, бо туристів привозять сюди зранку, а пообіді вони вже помалу роз'їжджаються. На ніч переважно залишаються лише скелелазки, які тут тренуються, але сьогодні і їх не було. Опинившись посеред дикої природи, Остап із Дариною безперестанку гасали

поміж деревами одне за одним. Мама з татом ледве встигали за ними. Це був одвічний двобій двійнят — ще від народження дух суперництва витав над ними. Збоку могло здатися, що вони терпіти не можуть одне одного, насправді ж діти не могли одне без одного прожити й дня. І якщо обставини їх розлучали — хоча таке траплялося дуже нечасто, — то вже за годину вони сумували і не могли дочекатися зустрічі, щоб знову почати одвічну «війну».

Остап був на чотири хвилини старший за сестру, чим неабияк пишався і вимагав, щоб та його слухалась. Але Дарина була на пів голови вища, тому слухатись не збиралася. Через це й виникали майже всі конфлікти. Зате у школі вони чудово ладнали: те, що не вмів Остап, непогано вдавалося Дарині, й навпаки — якщо щось не вдавалося Дарині, то зазвичай Остап робив це запросто. Тому Дарина ніколи не хвилювалася за домашні завдання з математики — їх блискуче вирішував за них двох Остап.

Хлопець, своєю чергою, не переймався уроками малювання, адже Дарина залюбки малювала б хоч і за цілий клас, а не лише за брата.

Настав вечір. Чай із лісових трав і гірське повітря навівали сон. Діти були не проти ще побігати, але тато з мамою скомандували «відбій». У наметі була спеціальна сітка від комарів, тому позасинали швидко, уникнувши нерівного бою з кусючими терористами...

* * *

— Дарино, ти не спиш? — прошепотів Остап.

— Ні.

— Вилазь, тільки не зачепи ногою маму.

— Не командуй, сама знаю.

Остапів годинник показував пів на дванадцятю. Нічний птах зірвався з гілки і щез у темряві. Дарині стало трохи боязко.

— А може, не підемо? — засумнівалася вона. Біля мами було так добре...

— Іншої такої нагоди не буде, ходімо, — намагався твердо відповісти Остап, хоча теж тремтів від страху.

Маршрут для пошуку скарбів діти вибрали ще вдень. Неподалік виявилось кілька печер, де можна було заховати навіть слона з усім його сімейством, не те що скриню із золотом. Але чомусь усі туристи намагалися спуститися лише в одну з них — ту, яка, за легендою, очищає від гріхів, якщо зможеш у неї зайти. Бо запеклих грішників вона нібито взагалі до себе не впускає.

Оскільки опришки забирали золото лише в грішних ненажерливих багатіїв і роздавали його бідним, вважав Остап, то ця печера є найкращим місцем для схованки. Хлопець одягнув через плече офіцерський планшет, узяв похідну лопатку, а Дарина прихопила ще й рюкзак з усіма своїми речами, чим не на жарт розізлила брата. Проте сперечатися було марно — Дарина все одно вчинила б по-своєму. Та й часу шкода. У небі гордо